

Sygn. akt I S 30/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSA Roman Sugier (spr.)

Sędziowie SA Małgorzata Wołczańska

SO (del.) Ewa Solecka

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi J. L.

przy udziale Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w (...)

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki - zawisłej przed Sądem Rejonowym w J. pod sygn. akt I Co 3070/13 oraz przed Sądem Okręgowym w(...) pod sygn. akt III Cz 904/14

p o s t a n a w i a :

1. odrzucić skargę na przewlekłość postępowania zażaleniowego przed Sądem Okręgowym w (...) pod sygn. akt III Cz 904/14;
2. stwierdzić przewlekłość postępowania w sprawie Sądu Rejonowego wJ. sygn. akt I Co 3070/13;
3. przyznać skarżącemu J. L. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w J. sumę pieniężną w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;
4. oddalić żądanie skargi w pozostałym zakresie;
5. zwrócić skarżącemu kwotę 100 (sto) złotych uiszczoną tytułem opłaty sądowej od skargi.

Sygn. akt I S 30/15

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 lutego 2015 r. J. L. złożył skargę na przewlekłość postępowania egzekucyjnego, toczącego się przed Sądem Rejonowym w J., pod sygn. akt I Co 3070/13 oraz postępowania zażaleniowego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w (...), domagając się stwierdzenia przewlekłości tych postępowań oraz zasądzenia kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu podniósł, iż 600 dni temu złożył w Sądzie Rejonowym w J. wniosek o wszczęcie egzekucji dotyczącej czynności zastępowalnej (tj. naprawy bramy garażowej) i do tej chwili wniosek ten nie został merytorycznie rozpoznany. W ocenie skarżącego, czynności egzekucyjne nie wymagają stawiennictwa stron oraz wyznaczenia rozprawy, a jedynie polegają na wydawaniu orzeczeń, co nie absorbuje czasowo Sądu. Wskazał, iż żądana przez niego

kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do strat jakie poniósł z powodu nie naprawienia wad, krzywdy i rekompensaty za pomoc prawną.

Prezes Sądu Okręgowego w (...), w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie. Powołując się na treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2014r., sygn. akt III SPP 227/14 podniósł, iż skarga J. L. na przewlekłość postępowania toczącego się przed tym Sądem pod sygnaturą akt III Cz 904/14 jest niedopuszczalna. Postępowanie zażaleniowe (którego stwierdzenia przewlekłości skarżący się domaga) jest postępowaniem incydentalnym (ubocznym) w stosunku do postępowania co do istoty sprawy toczącym się przed Sądem Rejonowym w J., natomiast przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki nie przewidują odrębnej skargi na przewlekłość postępowania incydentalnego. Artykuł 5 ust. 1 powyżej ustawy stanowi, iż skargę wnosi się w toku postępowania w sprawie (którego ta skarga dotyczy), przez co należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy”, a nie postępowanie zażaleniowe (incydentalne), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji. Nadto wskazał, że postanowieniem z dnia 31 października 2014r. wydanym w sprawie III Cz 904/14 Sąd Okręgowy w (...) odrzucił zażalenie J. L. na postanowienie Sądu Rejonowego w J., któremu akta sprawy zostały zwrócone w dniu 21 stycznia 2015r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga jest częściowo zasadna.

Za stanowiskiem takim przemawia uporządkowany chronologicznie przebieg postępowania w sprawie:

Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu o tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 5 marca 2013r., sygn. akt I C 1108/12 – został złożony przez wierzyciela J. L. w dniu 4 lipca 2013r. (k. - 2). Zarządzeniem z tego samego dnia wezwano pełnomocnika wierzyciela o usunięcie braków formalnych wniosku (k. - 1). Następnie zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2013r. (k. - 15) uchylono zarządzenie z dnia 4 lipca 2013r. oraz wezwano pełnomocnika wierzyciela do wyjaśnienia, w terminie 2 tygodni, rozbieżności w brzmieniu firmy dłużnika wskazanej we wniosku oraz w tytule wykonawczym. Wezwanie powyższe doręczono pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 14 sierpnia 2013r. (k. - 17), w odpowiedzi na które – pismem z dnia 14 sierpnia 2013r. - wniósł on o przedłużenie terminu do wykonania powyższego zobowiązania z 2 tygodni do 2 miesięcy z uwagi na przedłużającą się procedurę w przedmiocie sprostowania tytułu wykonawczego (wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 5 marca 2013r.), wywołaną nieobecnością sędziego referenta. Zarządzeniem z dnia 3 września 2013r. (k. - 20) Sąd Rejonowy przedłużył wierzycielowi termin do wykonania zobowiązania do dnia 14 października 2013r., o czym został on poinformowany w dniu 10 września 2013r. (k. - 22). Wraz z pismem z dnia 18 września 2013r. (k. - 23) wierzyciel przedłożył odpis postanowienia w przedmiocie sprostowania tytułu wykonawczego.

Następnie **w dniu 30 września 2013r.** (k. - 25) Sąd Rejonowy w J. wydał postanowienie, którym – w oparciu o art. 1049 k.p.c. - wezwał dłużnika do wykonania - w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia postanowienia - czynności określonej w punkcie 1 wyroku stanowiącego tytuł wykonawczy. Powyższe postanowienie doręczone zostało pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 31 października 2013r. (k. - 28), natomiast dłużnikowi w dniu 4 listopada 2013r. (k. - 29).

W dniu **12 listopada 2013r.** do Sądu Rejonowego wpłynęło zażalenie dłużnika Fabryki (...) Sp. z o.o. w P. na postanowienie z dnia 30 września 2013r. (k. - 30). Zarządzeniem **z dnia 7 stycznia 2014r.** (k. - 37) wezwano dłużnika do uiszczenia opłaty sądowej od powyższego zażalenia, które wykonano **dnia 11 lutego 2014r.**, natomiast dłużnik otrzymał je w dniu 17 lutego 2014r. (k. - 39), zaś opłatę od zażalenia uiścił w dniu 27 lutego 2014r. (k. - 40).

W między czasie wierzyciel, w piśmie z dnia 19 listopada 2013r. (k. - 36), poinformował, że dłużnik nie wykonał zobowiązania określonego w postanowieniu z dnia 30 września 2013r. oraz wniósł o udzielenie mu umocowania do wykonania czynności określonej w punkcie 1 wyroku stanowiącego tytuł wykonawczy na koszt dłużnika i przyznania mu na ten cel kwoty 9.450 zł oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. **Postanowieniem z dnia 11 marca**

2014r. Sąd Rejonowy w J. wstrzymał wykonanie postanowienia z dnia 30 września 2013r. do czasu rozpoznania zażalenia dłużnika z dnia 8 listopada 2013r., **natomiast wykonanie zarządzenia polecającego doręczenie tegoż postanowienia nastąpiło w dniu 6 maja 2014r. (k. – 41), zaś samo doręczenie stronom - w dniu 12 maja 2014.** (k. – 44, 45).

W dalszej kolejności, pismem przewodnim **z dnia 9 lipca 2014r.** (k. – 45) akta sprawy wraz z zażaleniem dłużnika **przekazano Sądowi Okręgowemu w (...), który postanowieniem z dnia 31 października 2014r.** odrzucił zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 września 2013r. (k. – 46), z uwagi na jego opłacenie po upływie wyznaczonego terminu. Zarządzeniem z dnia 6 listopada 2014r. polecono doręczyć odpis niniejszego postanowienia stronom, co nastąpiło w dniach 8 i 10 grudnia 2014r. (k. – 53 i 54).

Następnie w piśmie z dnia 9 grudnia 2014r. wierzyciel ponowił wniosek o udzielenie mu umocowania do wykonania czynności określonej w punkcie 1 wyroku stanowiącego tytuł wykonawczy na koszt dłużnika i przyznania mu na ten cel kwoty 9.450 zł oraz kosztów postępowania egzekucyjnego.

Pismem z dnia 21 stycznia 2015r. (k. – 62) Sąd Okręgowy w (...) zwrócił akta sprawy I Co 3070/13 (po rozpoznaniu zażalenia dłużnika) Sądowi Rejonowemu w J..

W związku z wpływem skargi na przewlekłość postępowania, Sąd Okręgowy w (...), pismem z dnia 2 marca 2015r. (k. – 63) zwrócił się do Sądu Rejonowego o nadesłanie akt sprawy I Co 3070/13, które następnie przesłano w dniu 16 marca 2015r. do tutejszego Sądu celem rozpoznania skargi.

Zważyć należy, że w myśl art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.), zwanej dalej w skrócie: ustawą, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Z brzmienie powyższego przepisu, popartego orzecznictwem Sądu Najwyższego, wynika, że zwrot „w toku postępowania w sprawie” dotyczy tego konkretnego etapu postępowania, którego skarga dotyczy i może być ona wniesiona tylko do chwili zakończenia tego etapu postępowania. Jej późniejsze wniesienie jest bezskuteczne.

Stwierdzić zatem przyjdzie, że skargę J. L. w zakresie w jakim dotyczy ona postępowania zażaleniowego, toczącego się przed Sądem Okręgowym w (...) pod sygn. akt III Cz 904/14, jako niedopuszczalną, należy odrzucić.

Jak wynika z akt sprawy I Co 3070/13 postępowanie zażaleniowe zarejestrowane w Sądzie Okręgowym w (...) pod sygn. akt III Cz 904/14 zakończyło się wydaniem prawomocnego postanowienia w dniu 31 października 2014r., którym odrzucono zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 września 2013r. Skarga na przewlekłość tegoż postępowania zażaleniowego wpłynęła z kolei do Sądu Okręgowego w dniu 27 lutego 2015r., a zatem już po jego prawomocnym zakończeniu.

Uwzględniając powyższe, skargę wniesioną w trybie ustawy z 17 czerwca 2004 r. po prawomocnym zakończeniu postępowania zażaleniowego, toczącego się przed Sądem Okręgowym w (...) pod sygn. akt III Cz 904/14, należało uznać za niedopuszczalną i odrzucić (art. 2, art. 4, art. 8 ust. 2 ustawy w związku z art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny nie podziela natomiast argumentów zawartych w odpowiedzi na skargę Prezesa Sądu Okręgowego w (...), w których powołując się na treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2014r., sygn. akt III SPP 227/14 podnosi, iż skarga na przewlekłość postępowania zażaleniowego, sygn. akt III Cz 904/14 jest niedopuszczalna z uwagi na to, że postępowanie zażaleniowe jest postępowaniem incydentalnym (ubocznym) w stosunku do postępowania co do istoty sprawy toczącym się przed Sądem Rejonowym w J. (sygn. akt I Co 3070/13). Wskazać trzeba, że w niniejszej sprawie zainicjowane przez dłużnika postępowanie zażaleniowe nie miało charakteru incydentalnego

(ubocznego), albowiem służyło ono weryfikacji postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 września 2013r. wydanego co do istoty sprawy, a jego bieg powodował w rzeczywistości „przejścia” merytorycznego rozpoznania do sądu wyższej instancji. Natomiast fakt, że zażalenie dłużnika zostało ostatecznie odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 31 października 2014r. z przyczyn niejako formalnych (spóźniona opłata od zażalenia) nie miało wpływu na jego charakter tj. zażalenia kwestionującego orzeczenie co do meritum sprawy. Powołane natomiast w odpowiedzi na skargę orzeczenie Sądu Najwyższego dotyczy zgola odmiennej sytuacji, tj. skargi na przewlekłość postępowania zainicjowanego zażaleniem na zarządzenie wzywające do uiszczenia opłaty, które w istocie dotyczy kwestii incydentalnej, ubocznej, w stosunku do postępowania głównego.

Przechodząc do dalszej części skargi wskazać natomiast trzeba, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy strona może wnieść skargę o stwierdzenie, iż w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Analiza wyżej wskazanego przebiegu postępowania wskazuje na to, że zarzuty podniesione w skardze zasługują na częściowe uwzględnienie, tj. w zakresie czynności przedsięwziętych przez Sąd Rejonowy w J. w sprawie I Co 3070/13 od chwili uiszczenia przez dłużnika Fabryki (...) Sp. z o.o. w P. opłaty od zażalenia na postanowienie tegoż Sądu z dnia 30 września 2013r., tj. 27 lutego 2014r. do dnia przedstawienia tego zażalenia do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...), tj. 9 lipca 2014r.

Podkreślenia wymaga, iż przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość postępowania jest badanie podniesionego przez składającego skargę zarzutu, że doszło do naruszenia przysługującego mu prawa do sądu poprzez przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie. Za przewlekłość postępowania uważa się, że są to wszystkie te sytuacje, w których pomimo realnych możliwości sprawnego prowadzenia postępowania, postępowanie to (na skutek nieuprawnionych działań lub zaniechań sądu) „przewleka się” - a stan ten utrzymuje się przez pewien okres czasu (trwa).

Dla stwierdzenia czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy zgodnie z treścią art. 2 ust. 2 ustawy ocenić w szczególności terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawilosci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, zwłaszcza tej, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Ponieważ ustawa mówi o nieuzasadnionej zwłoczce w rozpoznaniu sprawy, ta wymaga zawinionego, nieusprawiedliwionego obiektywnymi przesłankami opóźnienia w podejmowaniu czynności przez sąd.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić trzeba, że postępowanie w sprawie I Co 3070/13 objętej skargą, trwa dłużej, niż to konieczne dla wydania rozstrzygnięcia na skutek wniosku J. L. o wszczęcie egzekucji dotyczącej wykonania czynności określonej w punkcie 1 wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 5 marca 2013r., sygn. akt I C 1108/12 stanowiącego tytuł wykonawczy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nieuzasadniona zwłoka w rozpoznaniu sprawy wystąpiła w szczególności między dniem 27 lutego 2014 r., tj. dniem kiedy będąc do tego wezwanym dłużnik uiszczył opłatę od zażalenia na postanowienie tegoż Sądu z dnia 30 września 2013r., a dniem przedstawienia Sądowi Okręgowemu w (...) tegoż zażalenia do rozpoznania, tj. 9 lipca 2014r. Nadto, konsekwencją podjętych w powyższym okresie czynności sądowych jest fakt, iż wspomniana nieuzasadniona zwłoka w rozpoznaniu sprawy trwa do chwili obecnej. Wskazać trzeba, iż pomiędzy wskazanymi datami upłynęło blisko 5 miesięcy. W tym okresie Sąd Rejonowy w J. w dniu 11 marca 2014r. wydał postanowienie o wstrzymaniu wykonaniu swego postanowienia z dnia 30 września 2013r., w którym wyznaczył 2-tygodniowy termin do wykonania zobowiązania przez dłużnika. Zasadnicze wątpliwości budzi prawidłowość i konieczność wydania w sprawie postanowienia z dnia 11 marca 2014r., co miało istotny wpływ na dalsze procedowanie.

W tym miejscu wskazać przyjdzie na treść art. 1049 § 1 k.p.c., w oparciu o który wydane zostało postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 września 2013r. Wymieniony artykuł przewiduje sposób egzekucji świadczeń niepieniężnych na wypadek, gdy w samym tytule egzekucyjnym (tu wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 5 marca 2013r.) brak postanowienia, że wierzyciel może wykonać czynność na koszt dłużnika, gdyby ten nie wykonał jej w określonym terminie. Chodzi tu o czynność tzw. zastępowalną (zamienną), a zatem taką, której może dokonać nie tylko sam dłużnik, ale również inna osoba. Ten sposób egzekucji obejmuje w istocie dwa stadia: 1) wezwanie dłużnika przez organ egzekucyjny (sąd) do wykonania czynności w oznaczonym terminie i 2) umocowanie wierzyciela do wykonania czynności na koszt dłużnika i przyznanie wierzycielowi, gdy zażąda, potrzebnej na ten cel kwoty. Już z samego brzmienia przepisu art. 1049 § 1 k.p.c. wynika w sposób dostatecznie wyraźny, że stadium pierwsze musi poprzedzać drugie, które może się okazać potrzebne dopiero wtedy, gdyby dłużnik nie zastosował się do wezwania i nie wykonał czynności w wyznaczonym przez sąd i stosownym do okoliczności terminie. Umocowanie wierzyciela do zastępczego wykonania czynności na koszt dłużnika i przyznanie potrzebnej kwoty może nastąpić dopiero po bezczynności dłużnika. Prowadząc zatem egzekucję w trybie art. 1049 § 1 k.p.c., sąd wydaje najpierw postanowienie w zakresie stadium ad 1) i dopiero, po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego dłużnikowi - następnie postanowienie w zakresie stadium ad 2).

Sąd Rejonowy w J. postanowieniem z dnia 11 marca 2014r. wstrzymał - do czasu rozpoznania zażalenia dłużnika - wykonanie postanowienia z dnia 30 września 2013r., którym wezwano dłużnika do wykonania czynności określonej w punkcie 1 wyroku stanowiącego tytuł wykonawczy, zaznaczając jednocześnie w sentencji, iż postanowienie to wydane zostało na skutek wniosku wierzyciela. Tymczasem wierzyciel nie składał w sprawie wniosku o wstrzymanie wykonania postanowienia z dnia 30 września 2013r., bowiem w piśmie z dnia 19 listopada 2013r. poinformował, że dłużnik nie wykonał zobowiązania określonego w postanowieniu z dnia 30 września 2013r. oraz, w oparciu o brzmienie art. 1049 § 1 k.p.c., wniósł o udzielenie mu umocowania do wykonania czynności określonej w punkcie 1 wyroku stanowiącego tytuł wykonawczy na koszt dłużnika i przyznania mu na ten cel kwoty 9.450 zł oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. Oznacza to, że Sąd Rejonowy bezzasadnie przewlekał czynności związane z nadaniem biegu zażaleniu dłużnika na postanowienie z dnia 30 września 2013r., albowiem wniosek wierzyciela zawarty w piśmie z dnia 19 listopada 2013r. nie stanowił podstawy do wydania postanowienia o wstrzymaniu wykonania tegoż postanowienia, a już z pewnością nie stanowił przyczyny, dla której nie można było wcześniej nadać biegu zażaleniu dłużnika.

W tym miejscu wskazać również trzeba, że wykonanie zarządzenia polecającego doręczenie stronom postanowienia z dnia 11 marca 2014r. nastąpiło w dniu 6 maja 2014r., a samo jego doręczenie stronom - w dniu 12 maja 2014., tj. po 2 miesiącach od jego wydania. Z akt sprawy nie wynika natomiast, z jakich przyczyn w tak odległym terminie nastąpiło wykonanie powyższego zarządzenia.

Powyższe czynności Sądu Rejonowego w J., nie uzasadnione w okolicznościach sprawy, spowodowały niewątpliwie przewlekłość postępowania, trwającą blisko 5 miesięcy.

Sądowi Apelacyjnemu znane są problemy związane z rosnącym z roku na rok wpływem spraw, jednakże okres wyczekiwania na podjęcie czynności formalnych, zmierzających do nadania sprawie dalszego biegu winien być zdecydowanie krótszy niż 5 miesięcy, bowiem ten nie mieści się w pojęciu rozsądnego terminu, w którym sprawa może oczekiwać na jej rozpoznanie pośród innych spraw wniesionych do sądu.

W konsekwencji, wobec zaistnienia okoliczności określonych w przepisie art. 12 ust. 4 ustawy, stwierdzić należało, że uzasadnionym jest przyznanie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w J. na rzecz skarżącego kwoty 2.000 zł, uznając, iż kwota ta będzie adekwatną rekompensatą za zaistniałą w sprawie przewlekłość postępowania. Mając na uwadze, że zasadniczym celem przyznawanej sumy pieniężnej nie jest wyrównanie szkody powstałej w wyniku przewlekłości, lecz z jednej strony zapewnienie materialnej satysfakcji za przewlekłość postępowania, z drugiej zaś oddziaływanie na sąd, z którego środków kwota ta zostanie wypłacona, Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz skarżącego wskazanej wyżej kwoty.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kwota 20.000 zł, jakiej żądał skarżący, jest znacznie wygórowana, biorąc pod uwagę przede wszystkim okres w jakim została stwierdzona przewlekłość postępowania. Nie bez znaczenia przy ustaleniu wysokości zasądzonej na rzecz skarżącego kwoty był również charakter sprawy i jej znaczenie dla skarżącego. Biorąc zatem powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny ustalił wysokość należnej skarżącemu sumy pieniężnej na kwotę 2.000 zł.

Dalej idące żądania skarżącego jako nieuzasadnione zostały oddalone (art. 12 ust. 1 ustawy).

Na mocy art. 17 ust. 3 ustawy należało zwrócić skarżącemu uiszczoną przez niego opłatę od skargi w kwocie 100 zł.